

Boekproeverij Vriendschap

BOVENBOUW

Binnen het thema vriendschap komen in de onderstaande boeken verschillende onderwerpen en aspecten aan bod: de rol van vriendschap in zelfontdekking, vertrouwen en verraad en vergeving. Elk verhaal biedt een kijk op hoe vriendschap de levens van de personages beïnvloedt en zelfs kan veranderen.

Lijsters

1

Zuurstofschild

Toine Heijmans

Leesniveau 4

Grote Lijsters

Vanaf 16 jaar

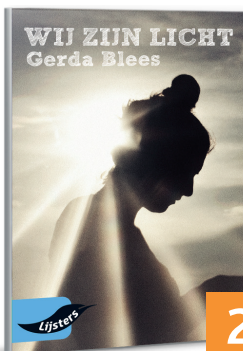
Avontuur

Overleving

Bergsport

“ Er was geen maan die nacht op de Annapurna, zó zwart; Barts schreeuwen ging verloren in de striemende storm. De sneeuw was hard, bijna hagel, en joeg horizontaal over de berg. Ik was bang dat het tentdoek zou scheuren, hield mijn ogen dicht, als voor een verschrikkelijk ongeluk. Het lawaai, dat herinner ik me, niet wat zich daarachter verschool. Ik bleef liggen in de tent, weggedoken in mijn slaapzak – het was een dierlijke reactie, dacht ik achteraf, we waren daar allemaal dieren toen. Ik was sterk nog, maar niet in staat uit mijn slaapzak te kruipen, ik trok me verder terug in mijn leger en probeerde te verdwijnen. Het was angst, dat was het, die had me neergesabeld. Het was iets wat je daarbeneden niet kunt begrijpen. Het was geen beslissing – ik was niet meer tot beslissen in staat. Het was instinct. Bart stampte de tent uit, de maalstroom in; het licht van zijn hoofdlamp bescheen kort de ziedende sneeuw en hij verdween in het zwart en ik bleef alleen achter, vastgeketend aan mezelf. Misschien heb ik geschreeuwd die nacht, nutteloos. Misschien heeft iemand me gehoord. Er is niet veel over van mijn herinneringen – nee, dat is niet waar, ze zijn er wel maar ik kan er niet bij. Wat ik me herinner is eenzaamheid en pijn, het stuk hoesten van mijn longen. Het bulderen, het boosaardig rukken van de wind aan de tent, het verlangen naar rust. Hoelang het duurde weet ik ook niet meer, de tijd rekte zich daarboven uit en kromp ineen, maar Bart kwam terug en trok Lenny de tent binnen, hij was comateus, stervend, zijn gezicht was grijs, bijna gebalsemd. Bart maakte mijn slaapzak open en legde Lenny tegen me aan. Zijn kou greep me vast, zijn doodgaan, maar hij ademde nog. Ik durfde niet in zijn ogen te kijken, omarmde hem alsof ik graniet omarmde; uren lagen we in elkaar verstrengeld terwijl Bart sneeuw smolt en ons chocolademelk voerde, de tentstokken vasthield in de woedende windvlagen. Hij had Lenny gedesorienteerd teruggevonden onder een serac, in een klein hangend gletsjerveld met diepe breuken, omgeven door ijstorens. Lenny's handschoenen waren al uit, hij had ze netjes in zijn muts gevouwen. Bart schoof ze om zijn bevroren handen en trok hem mee terug onze wereld in. ”

Copyright @ Toine Heijmans en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Pluim

2

Wij zijn licht

Gerda Blees

Leesniveau 3

Grote Lijsters

Vanaf 16 jaar

Verlies

Reflectie

Verandering

“ 'En toen u haar op het luchtbed legde, hoe reageerde ze toen, kunt u dat beschrijven?' 'Ze lag niet lekker op de bank,' zegt Melodie, 'met haar hoofd zo half tegen de leuning, dat was niet prettig voor haar nek, dus het leek ons beter om haar op haar luchtbed te leggen.' 'En hoe verliep dat? Wie zei wat? Wie deed wat?' Melodie strekt haar tenen en duwt ze in de grond. 'Heel organisch eigenlijk. Dat heb ik u dacht ik al verteld, en ik begrijp eigenlijk niet waarom u er nu weer naar vraagt. Ik begrijp niet waarom u zo aanvallend bent. Wij zijn de enigen die er altijd voor haar zijn geweest, die haar altijd hebben geholpen, hoe moeilijk dat soms ook was, want mijn zus was echt niet altijd makkelijk. Dus dat u nu doet alsof wij mijn zus iets hebben aangedaan, terwijl we haar juist met alle liefde en aandacht in bed hebben gelegd, dat komt erg kwetsend over, na alles wat ik voor haar heb gedaan.' 'Wij suggereren niets,' zegt de strenge, toegewijde vrouw. 'Wij stellen alleen vragen. We willen graag zo precies mogelijk weten hoe het allemaal is gegaan. Dus ook hoe u haar op het luchtbed hebt gelegd. Organisch zegt u. Maar wat betekent dat? Wie deed wat? Wie zei wat? Wiens idee was het? Wie pakte het luchtbed? Probeer u ons eens mee te nemen in uw organische proces.' De irritatie in haar stem ontgaat ons niet, en Melodie met haar sensitiviteit natuurlijk ook niet. Ze duwt haar hielen in de vloer, en dan horen we een andere stem, een heel vriendelijke vrouwenstem schuin achter Melodie, een soort engel lijkt het wel, maar het is Roos, de advocaat, en Roos zegt tegen Melodie dat ze gewoon rustig en feitelijk antwoord kan geven op de vraag, uiteraard voor zover ze het zich allemaal herinnert, en daarop ontspant Melodie haar voeten weer een beetje, en iets rustiger dan daarnet beschrijft ze hoe ze Elisabeth in bed legden, waarbij ze zich nu wel grotendeels aan de feiten houdt zoals wij die hebben waargenomen. Zij stond bij Elisabeths hoofd en Petrus stond aan de andere kant, bij haar voeten. Muriël legde ondertussen het luchtbed op zijn plek. Melodie hield bij het verplaatsen de hele tijd Elisabeths gezicht in de gaten, zegt ze, en als de strenge mevrouw vraagt of ze het niet zorgwekkend of vreemd vond dat Elisabeth niet wakker werd, antwoordt ze van niet, omdat Elisabeth heel moe was, en omdat Melodie verder geen reden had om te denken dat haar zus in gevaar was. ”

Copyright @ 2020 Gerda Blees en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Podium, Amsterdam

Noordhoff

Brengt je verder

Moois dat we delen

Ish Ait Hamou

Leesniveaau 2

Grote Lijsters

Vanaf 16 jaar

Cultuur

Verbondenheid

Samenleving

“ Mijn ogen blijven gericht op de hete kop zwarte koffie tussen mijn handen. Trots maar angstig zit ik aan de keukentafel. Vanochtend heb ik me aan mijn belofte gehouden. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe Karim en vader druk met hun armen over de keukentafel heen en weer zwaaien om hun honger te stillen. Ik hoor hoe de ontbijtgranen breken tussen de kiezen van mijn kleine broer. Ik hoor hoe het gedempte geluid van de muziek uit zijn oordopjes komt. Ik hoor hoe het papier van de krant kreukelt terwijl vader een pagina probeert om te slaan. Ik hoor opnieuw de tikkende vragen van de klok. Ik voel me ongemakkelijk en vraag me af waarom ik niet boven ben gebleven, onder mijn deken, daar waar mijn aanwezigheid niet wringt. Vader had duidelijk niet verwacht dat we vanochtend alle drie aan tafel zouden zitten. Maar ik kan niet anders. Uit alle macht probeer ik een weg te vinden naar gisteren. Een gisteren waarin het leven nog vanzelfsprekend was. Ik sla mijn ogen neer, want ik ben bang dat mijn blik op de een of andere manier mijn spijt niet genoeg zal vertalen. Vader heeft nog niet tot me gesproken. De laatste keer dat hij zich tot me richtte was toen hij me kwam ophalen. Samen met de advocate kwam hij aanlopen en toen hij voor mij stond, zei hij één keer mijn naam. Het had de toon van een vraag, een bevel, een bevestiging, een verwijt én een teleurstelling. Dat allemaal in één naam. Af en toe voel ik de blik van mijn broertje op mij landen. Ook hij houdt zich gedeisd. Misschien is hij bang om mij aan te kijken. Bang voor wat vader zal zeggen. Ik kijk stiekem naar hem terug, maar hij heeft zijn blik alweer afgewend. We zijn alle drie met onszelf bezig, het is zo stil in de keuken dat we de stemmen van de burens kunnen horen. Ik zou iets onschuldigs willen zeggen maar mijn zoektocht naar de juiste woorden lijkt op een ronde scrabble zonder klinkers. Onzeker sta ik op. Karim staart naar me terwijl vader verder zijn krant leest. Ik loop naar de muurkast en open de deur, die net als vroeger luid piept. Ik haal er mijn zomerjas uit en trek hem aan terwijl ik rustig naar de tafel stap. Ik reik naar mijn lege kopje en zet het in de spoelbak. Dit ben ik niet, mijn lichaam handelt op eigen houtje. 'Ik ga even wandelen', hoor ik mezelf zeggen. Geen vraag maar een mededeling. Vader reageert niet en blijft doen alsof hij verdiept is in zijn krant. Karim hoort me niet vanwege zijn oordopjes. De weg naar de voordeur gaat door een lange, smalle gang. Ik hoor hoe mijn jas tegen de muur wrijft. Ik druk de klink zachtjes naar beneden en trek in één ruk de deur open. Uit de binnenzak van mijn jas haal ik mijn gekreukte petje. Ik staar naar mijn zwarte gym schoenen en zet voorzichtig een eerste stap over de drempel. ”

Copyright © 2019 Ish Ait Hamou en uitgegeven met een licentie van Manteau/ Standaard Uitgeverij